

[Inger Harms]

Masser af danske chauffører kører hver dag i udlandet for danske vognmænd og er dermed medvirkende til at skaffe valuta hjem til Danmark. Derfor må der aldrig være tvivl om, hvem der skal betale, når en sådan ansat kommer til skade og f.eks. skal indlægges på hospital i udlandet. Det må være arbejdsgiverne, der til enhver tid stiller penge til rådighed, især til hjemtransport og eventuelle andre udgifter.

Der bør ikke kunne rejses tvivl, som forlænger eller forværrer den ansattes tilstand.

Eventuelle forsikringsmæssige uoverensstemmelser må kunne vente til senere. Enhver dansk chauffør, der kører i udlandet, må kunne føle sig lige så tryk, som hvis han/hun kørte i Danmark, såfremt uheld skulle indtræffe. Det bør ikke være endnu et risikomoment ved udførelsen af chaufførervhervet.

Svar (30/4 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Personer, der bor her i landet og udfører midlertidigt arbejde i udlandet for en dansk virksomhed, vil i op til 12 måneder være dækket af dansk arbejdsskadeforsikring.

Hvis den ansatte under arbejdet i udlandet udsættes for et uheld, der kan anerkendes som en arbejdsskade, vil udgifter til sygebehandling i udlandet kunne betales gennem arbejdsgiverens arbejdsskadeforsikring efter arbejdsskadeforsikringslovens § 25, stk. 1.

Efter arbejdsskadeforsikringslovens § 21, stk. 2, vil der ligeledes gennem arbejdsskadeforsikringen kunne betales transportudgifter, herunder udgifter til hjemtransport, når sådan transport er påkrævet med henblik på at gennemgå den lægebehandling, som lægen eller Sikringsstyrelsen finder nødvendig.

Spm. nr. S 1089

Til *landbrugsministeren* (24/4 87) af:

Inger Harms (SF):

»Vil ministeren oplyse, om det er i overensstemmelse med landbrugsloven, at en ejer af en gård i Sønderjylland bor og arbejder som tandlæge i København?«

Begrundelse

Der henvises til den frygtelige tragedie, som fandt sted på en gård syd for Tønder, hvor 1.000 svin blev kvalt af gyllegas som resultat af uforsvarlig pasning.

Her ser vi endnu et eksempel på, at de lukkede stalde fører til vanrøgt af dyrene, når kun ét menneske har mulighed for opsyn med dyrene og denne person af en eller anden – oftest ulykkelig personlig grund – svigter.

Spørgeren har tidligere rejst problemet over for justitsministeren med forslag om en eventuel anmeldelsespligt for naboer eller familie eller i hvert fald en ordning, hvor dyrlæger eller vognmænd fra slagterier, som ofte er i jævnlig forbindelse med gårdene, kigger ind til dyrene.

Eller har ministeren tænkt sig at tage problemet op med landbo- og husmandsforeningerne om en eller anden ordning, som kan imødegå problemet med de lukkede stalde?

Vi må ikke i jagten på størst mulig effektivitet og intensivitet i vores svineproduktion sætte dyrenes velfærd over styr.

Svar (5/5 87):

Landbrugsministeren (Britta Schall Holberg):

Det kan være i overensstemmelse med landbrugsloven, at ejeren af en gård i Sønderjylland bor og arbejder i København.

Efter den gældende landbrugslov er det en betingelse for erhvervelsen af en landbrugsjendom, at erhververen inden 6 måneder tager fast bopæl på ejendommen. Kravet om bopæl skal være opfyldt i mindst 8 år.

Bopælspligten blev indført i 1973.

Som eksempler på tilfælde, hvor ejeren lovligt ikke bor på sin landbrugsejendom, kan nævnes:

- ejendommen er erhvervet før 1973,
- ejendommen har været i ejerens eje i mere end 8 år,
- der er meddelt dispensation fra bopælspligten.

I tilknytning til begrundelsen for spørgsmålet bemærkes, at jeg er ganske enig i, at vi ikke i jagten på effektivitet skal sætte dyrenes velfærd over styr. I Landbrugsministeriet forberedes for øjeblikket et forslag til en ny husdyrsygdomslov, som bl.a. sigter mod en styrkelse af svine- og kvægsundhedstjenesten. Det snævre samarbejde, der lægges op til mellem bl.a. producenter, konsulenter og